

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 482/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2989/19 од 23.09.2019. године, у седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене Републике Србије, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2989/19 од 23.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Републике Србије, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2989/19 од 23.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене Републике Србије, за накнаду трошкова поступка по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 1271/2018 од 21.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор пресуђене ствари. Ставом другим изреке, одлучено је да се тужбени захтев усваја. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу по основу нематеријалне штете исплати за душевне болове због умањене животне активности износ од 500.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења 21.05.2019. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 83.400,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате. Ставом петим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2989/19 од 23.09.2019. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу П1 1271/18 од 21.05.2019. године, у делу одлуке о тужбеном захтеву.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је, по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом је одлучено о тужбеном захреву тужиоца за накнаду нематеријалне штете услед погоршања његовог здравственог стања у односу на период када је са туженом закључио судско поравнање о накнади штете коју је претрпео за време ратних дејстава, у септембру месецу 1991.године.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, јер се ради о чињеничним питањима која нису разлог за одлучивање о посебној ревизији. Нижестепени судови су о праву тужиоца на накнаду нематеријалне штете и о висини тражене накнаде одлучили применом материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Из тих разлога, одлука као у ставу првом изреке овог решења донета је у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије туженог, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу у овој правној ствари тужилац је поднео дана 07.08.2018. године, а вредност предмета спора је 500.000,00 динара. Средњи курс евра на дан 07.08.2018. године износио је 118,04 динара, што значи да вредност предмета спора износи 4.235,85 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази прописану вредност у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена, у смислу цитиране одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења, донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Одлуку о захтеву за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржану у ставу трећем изреке овог решења, Врховни касациони суд је донео применом одредбе члана 153. став 1. и 165. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да ревидент није успео у ревизијском поступку, па му не припада право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**